

Ο Mc Yinka μιλάει στο Barikat

Συνέντευξη: Barikat

Yinka είναι το όνομά μου. Εμάνουελ- Ολαγίνκα. Είναι νιγηριανό όνομα, της φυλής Γιορούμπα. Σημαίνει όλα γύρω μου είναι ευλογημένα.

Μεγάλωσα στα Πατήσια. Εκεί είμαι από τα μέσα της δεκαετίας του '80 μέχρι και το 2000.

Όταν ήμασταν πιτσιρικάδες ήρθα σε επαφή με τη μουσική μέσω του αδερφού μου που ήταν μέσα στα πράγματα. Στα 16 μου άκουγα πολύ hip-hop, ηλεκτρονική, drum n bass, jungle, reggae. Ο αδερφός μου είχε κάνει πρώτα συγκρότημα και γούσταρα πολύ αυτή τη φάση. Μου άρεσε να γράφω στίχους. Ξεκίνησα πρώτα να γράφω στίχους στα αγγλικά, ξεκίνησα να γράφω δικά μου κομμάτια και είχα ένα συγκρότημα hip-hop. Ψαχνόμουν και πέρα από το hip-hop, με μπάντες παίζαμε και funk, γνώρισα μουσικούς που με βάλανε πιο πολύ στη φάση και σιγά-σιγά μέσα στο χρόνο ήθελα να γίνομαι καλύτερος σε αυτό και να φτιάχνω μουσική που να ανταποκρίνεται στο στάδιο που βρίσκομαι εγώ σαν άνθρωπος και σαν καλλιτέχνης.

Επηρεάστηκα από πολλούς, όπως Mos def, Fela kuti, James Brown, Parliament Funkadelic, Miles Davis, Wu tang και το ρεύμα το στιχουργικό που είχε να κάνει με το κίνημα των αφροαμερικανών που τότε πάλευαν για τα δικαιώματά τους, που είναι πιο συνειδητοποιημένο στιχουργικά και πολιτικά. Έτσι και ο στίχος στα πρώτα μου κομμάτια ξεκίνησε με το πώς ζω, προσπαθώντας να το κάνω όσο πιο αληθινό και άμεσο γίνεται. Το hip-hop σου δίνει αυτή τη δυνατότητα, να είσαι άμεσος και να λες τα πράγματα ως έχουν. Αυτό δίνει ελευθερία σε αυτόν που το κάνει και το να ξέρεις να χειρίζεται τη γλώσσα και ρυθμικά μπορεί να είναι ένα πολύ δυνατό όχημα, ένα πολύ δυνατό μέσο για να περάσεις αυτά που θέλεις.

Έχοντας περάσει αρκετά και σαν παιδί μεταναστών και στις περιοχές που έχω μεγαλώσει, ενώ είχα θέματα και με την άδεια παραμονής -τώρα ορκίστηκα Έλληνας μετά από πολύ καιρό και έδωσα και 700 ευρώ παράβολο- μετά από πολλές ταλαιπωρίες, τώρα όλα αυτά προσπαθώ να τα βάλω στα τραγούδια μου όσο μπορώ, προσπαθώντας να είμαι άμεσος και απλός, κάτι που δεν είναι εύκολο. Απλός και όχι απλοϊκός. Στην αρχή η κοινωνικοποίηση ήταν δύσκολη. Πρώτη-δευτέρα δημοτικού ήσουν δακτυλοδεικτούμενος, ειδικά στα μέσα της δεκαετίας του '80. Ήταν δύσκολα και ακόμα μέσα στα χρόνια άκουγες ατάκες, αλλά έχω ακόμα φίλους από τότε και πέρασα αρκετά καλά. Είναι μεγάλη μερίδα παιδιών που πρέπει να αποκατασταθεί το στάτους τους, γιατί είναι πολλές χιλιάδες παιδιών που έχουν γεννηθεί εδώ και είναι μετέωρα. Υπάρχουν διάφορες οργανώσεις όπως το Generation 2.0 που παλεύει για αυτό και το ANASA center, κυρίως για τους μετανάστες αφρικάνικης καταγωγής που δραστηριοποιείται μέσω της τέχνης και συγκεκριμένα της επαναστατικής τέχνης.

Πολιτικός στίχος γιατί, μέσα στα χρόνια, αν ζεις μέσα από το μεταναστευτικό βλέπεις πως περνάνε οι μετανάστες, που είναι κομμάτι της εργατικής τάξης και των κινημάτων. Και αυτό με έφερε σε επαφή με τα κινήματα του μεταναστευτικού που ασχολήθηκα όλα αυτά τα χρόνια σαν καλλιτέχνης σε διάφορες δράσεις και εκδηλώσεις και ημερίδες που έχω μιλήσει κλπ. Δεν γίνεται να μην είσαι σε επαφή με τα κινήματα και να ανοίγεις έτσι και σε άλλες κοινωνικές δράσεις, αντιφασιστικές δράσεις, δράσεις για τα δικαιώματα του εργάτη, του συνταξιούχου κλπ και έτσι έχω βρεθεί σε διάφορες δράσεις. Και αυτό αντικατοπτρίζεται και στη μουσική που κάνω ως επί το πλείστον.

Η δολοφονία του Φύσσα δεν αναλύθηκε τόσο πολύ, ότι ένα φασίστας σκότωσε έναν αντιφασίστα, ένα παιδί που έκανε hip-hop και ότι οι συνθήκες αυτού του εγκλήματος δείχνουν ότι ήταν πολιτικό, έγινε κατά τη διάρκεια μιας δράσης-επιχείρησης ταγμάτων εφόδου και δεν ήταν απλά ένας τσακωμός όπου ήταν δύο μόνοι τους. Δείχνει, όμως, το πολιτικό μέγεθος που πήρε και που είχε ως αποτέλεσμα να είναι στο εδώλιο οι φασίστες. Και δεν ξέρω τι θα γίνει τώρα, αλλά έγινε κάτι. Ήταν μια θυσία. Και δεν ξέρω αν το πήρε τόσο βαριά η hip-hop κοινότητα και αν το είδε ότι «όχι άλλοι φόννοι και αγάπη μόνο κλπ». Και αυτό είναι θέμα παιδείας, είναι θέμα επαφής που έχει ο hip-hop καλλιτέχνης με τα κοινά γενικώς. Σίγουρα υπάρχει μια διάθεση «ελευθερία και όχι καταπίεση κλπ», αλλά δεν γίνεται συγκεκριμένο και στοχευμένο. Ακόμα και συγκροτήματα που έχουν γίνει γνωστά με πολιτικά κομμάτια, στο λόγο τους έξω από τα κομμάτια τους πάλι αναμασάνε αυτό το πράγμα, το «no politica», ενώ μπορείς να ακούς κομμάτια τους σε πορείες, κομμάτια που μπορεί να είναι ύμνοι για κάποιους που κατεβαίνουν και διαδηλώνουν. Πιστεύω ότι όταν κάνεις ένα κομμάτι το οποίο είναι πολιτικό, πρέπει να το υποστηρίζεις και εκτός της μουσικής.

Για έναν καλλιτέχνη που δεν έχει τα μέσα ή τις «άκρες» ή δεν έχει κάποιον να τον υποστηρίξει και να τον προωθήσει, σίγουρα είναι πάρα πολύ δύσκολο. Βέβαια, είναι ανάλογα το τι κάνεις, που απευθύνεσαι και ποια σκηνή εκπροσωπείς. Εγώ προσωπικά κάνω πάρα πολλά πράγματα για να επιβιώσω. Δηλαδή θα παίξω και με τη μπάντα μου, θα παίξω και με τους Imam Baildi και άλλα πολλά. Για ένα άτομο το οποίο κάνει ότι κάνω εγώ για να είναι αξιοπρεπές, χωρίς να γίνεται караγκιόζης, είναι πάρα πολύ δύσκολο και θέλει πάρα πολύ τρέξιμο και αρκετή τύχη. «Πάμε και βλέπουμε», δηλαδή και εγώ όπως και όλοι, δεν κάνω πλάνο. Και το να είσαι καλλιτέχνης σημαίνει, τον ένα μήνα να δουλέψεις πολύ και τον άλλο να μην έχεις τίποτα και έτσι πρέπει να κάνεις καβάτζες, για να μπορείς να ανταπεξέρθεις στο μέλλον.

Η κρίση δεν πέρασε, έτσι δεν είναι; Τα χρόνια της κρίσης είναι ένα απόσταγμα, ένα αποτέλεσμα όλου αυτού του πασοκισμού, του βολέματος και του χρηματοπιστωτικού συστήματος το οποίο σίγουρα δεν ευνοεί τους εργατές, τους μικρομεσαίους και τη χαμηλή τάξη. Τα μέτρα που είχαν παρθεί όλο αυτόν τον καιρό για την καταπολέμηση της κρίσης όπως έλεγαν, είναι όλα καταπιεστικά για τους εργαζόμενους και τους συνταξιούχους και σίγουρα βλέπεις –αν όχι μια κατίφια-, βλέπεις τον κόσμο να μην μπορεί να αναπνεύσει. Έβλεπες ότι ο κόσμος γκρίνιαζε και δεν μπορούσε να κάνει τίποτα, έβλεπες νέους που δεν μπορούσαν, πνιγόντουσαν, σε απόγνωση.

Ελπίζω στην αυτοοργάνωση. Θέλω να δω πως είναι αυτό το πράγμα. Αυτή η «λαϊκή κυριαρχία» που λέμε. Θέλω να γίνει, αλλά δεν το χω δει ποτέ. Όπως είναι το σύμπαν, που δεν μπορείς να το συλλάβεις, πως είναι να υπάρχει λαϊκή κυριαρχία και να είναι εφικτό. Είναι ο ανθρώπινος παράγοντας που μέσα στα χρόνια αλλάζει και δεν ξέρεις αν πάντα θα δουλεύει για το κοινό συμφέρον. Η λαϊκή κυριαρχία είναι μια ομαδική κατάσταση. Πιστεύω ότι υπάρχουν άτομα που θα δουλέψουν για τα κοινά και σιγά-σιγά θα περνάει και σε άλλους το παράδειγμα, για να δούμε μια καλύτερη μέρα. Σίγουρα, δεν θα ξεπεραστεί τόσο εύκολα η κρίση μέσα στην οποία ζει ο κόσμος.

Το θέμα είναι να ζεις ουσιαστικά, αυτό είναι οικουμενικό και είναι σταθερά για μένα. Σίγουρα η κρίση σε κάνει να κόβεις πράγματα και να ζεις εντελώς με τα βασικά. Και ίσως κάποιος να το βλέπουν ότι δεν χρειάζονται πολλά για να είσαι ευτυχισμένος. Πιστεύω ότι πρέπει να ζούμε αξιοπρεπέστατα, να μπορείς να κάνεις πλάνο, όχι τι μπορώ να αγοράσω κλπ, αλλά για τη ζωή σου.

Αξιοπρέπεια για μένα είναι το να μπορώ να κάνω αυτό που κάνω και να έχω σωστές συνθήκες για να δημιουργήσω και να είμαι ευτυχισμένος. Να έχω ένα σωστό πλαίσιο, μια καλή πλατφόρμα. Να μην σκέφτομαι αν μπω σε ένα νοσοκομείο και δεν έχω ασφάλιση ή να φοβάμαι να βγω έξω γιατί έχω τους φασίστες. Η περίοδος που ήταν οι φασίστες στα πάνω τους, έβγαιναν έξω και νόμιζαν ότι τους άνηκε η χώρα και ότι μπορούν να φερθούν στον κάθε μετανάστη όπως θέλουν.

Όταν άλλαξε η κυβέρνηση, ένιωσα μια πιο φιλολαϊκή κατάσταση. Το ευρωπαϊκό σύστημα για πολλές χώρες έχει αποτύχει και δεν υπάρχει ανάπτυξη, όπως και στην Ελλάδα, Ισπανία, Πορτογαλία, η ανεργία είναι στα ύψη. Βλέπουμε ότι δεν αλλάζει το πράγμα. Όλα θα αλλάξουν μέσω της δικτύωσης, μέσα από ένα δίκτυο χωρών όπου θα διαδοθεί αυτό το πρόβλημα, το «δεν πάει άλλο». Αυτό θέλει πάρα πολύ δουλειά. Με την αλλαγή της κυβέρνησης εγώ μπορώ να πάω να μιλήσω με τον εκάστοτε υπουργό. Πριν δεν υπήρχε αυτή η δυνατότητα με τη δεξιά και αυτό είναι κάτι. Αλλά σίγουρα έχει πολύ δουλειά αυτή η κυβέρνηση. Έχει εξαγγείλει κάποια πράγματα και έχει κάποιες δεσμεύσεις που πρέπει να τις τηρήσει. Στην αρχή που πήγε στην Καισαριανή ήταν κάτι άλλο επικοινωνιακά και συμβολικά μέτρησε, αλλά πρέπει να γίνει κάτι να αλλάξει η ζωής μας και να τεθούν κάποιες βάσεις για το μέλλον και αυτή φαίνεται να είναι η διάθεση. Έχει να πολεμήσει πράγματα και στο εξωτερικό και στο εσωτερικό, όπως το μεταναστευτικό, την τοπική αυτοδιοίκηση. Αυτό που καταλαβαίνω κ αυτό που θα κληθεί η κυβέρνηση να κάνει είναι να ελέγχεται από τα κινήματα, ενώ πριν δεν ήταν έτσι και θα πρέπει να είναι ανοιχτή σε αυτό.

Ο δίσκος που ετοιμάζω λέγεται «Από τη σκιά της πόλης». Το δουλεύω πολύ καιρό, με πόνο και μόχθο. Σε λίγο θα βγει και θέλω να πραγματικά να το δω, να ανέβουν τα κομμάτια στο youtube και να «νιώσω» ότι έχει μπει σε άλλη φάση η ζωή μου. Νιώθω καλά γιατί έχω κάποια κομμάτια που είναι αρκετά δυνατά. Σε σχέση με τον άλλο μου δίσκο που ήταν hip-hop, αλλά είχε διάφορα άλλα, πχ λίγο reggae, είναι πιο στοχευμένο και λέει για πράγματα που έχω ζήσει.